

NO TENIR POR DE TENIR POR

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En la primera lectura d'avui, Jeremies se sent amenaçat per tots costats, perquè els altres no estan d'acord amb el que predica, ja que els trenca la seva comoditat i els obliga a sortir de la seva mediocritat.

La manera que té per superar la por no és la valentia, sinó la confiança en Déu. La confiança plena en Déu no ens fa sentir per damunt dels altres, al contrari, ens fa sentir més pobres, com un nen a la falda de la mare. Per això el salmista no clama al Senyor que l'escolti perquè Déu tingui l'omnipotència de fer miracles, de fer màgia del no-res. El cor del pobre clama el Senyor perquè se sent estimat immensament per ell: «Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant». Se sent tan estimat, que ho diu d'una manera poètica: «El vostre amor, Senyor, vessa bondat». La por aleshores es torna un clam de lloança.

A l'evangeli Jesús diu tres vegades que no tinguem por. Diu que qui mata el cos no mata l'ànima. Però tots sabem quantes ànimes s'han mort abans de la mort definitiva. El qui provoca el mal només pel gust de provocar-lo; el terrorista a qui li és igual matar nens; el qui inventa tortures cada vegades més sofisticades; el qui tracta els seus familiars sense dignitat... una llista massa llarga.

I, per altra banda, el qui té els ulls secs de tant plorar; el nen que plora davant els pares que acaben de matar; la dona violada sistemàticament; el qui sura al costat de la pastera amb els ulls perduts, esperant si algú el recull... una llista massa llarga.

En la seva exageració semítica, Jesús ens compara amb simples pardals i diu que el seu pare ens té comptats cada un dels cabells. Difícil de creure potser sí, especialment per les persones que viuen al límit de la vida en el pou de l'abisme. Però potser també per nosaltres en algunes ocasions.

Per part nostra, viure plenament la confiança en Déu no com un recurs fàcil: «Tu rai, que ets creient» o com una seguretat a l'estil d'una pòlissa d'assegurances, sinó amb aquella confiança ferma a partir de la qual res ni ningú no ens farà trontollar, passi el que passi, obre un interrogant a l'altre. És allò de no predicar el que vius, sinó viure de manera que els altres t'ho preguntin. Crear interrogants fa avançar, ni que en algunes preguntes no trobem mai la resposta.

Deixa, deixa fer a Déu, no tinguis por.